

Пролог

Альфа зустрічає Амегу

Мальчик сидів на підлозі, розклавши навколо себе пакети з чіпсами, шоколадні батончики і кукурузяні хлопья. Спершу він жмакав спустошені пакети й відкидав їх убік. Но всі ці обгортки були дуже льогенькі, й тому далеко не відлітали. Так і сидів мальчик, поміж сміття та вкусностей, і ніхто не мішав його мислям. Це продолжалось рівно піннаццять хвилин. Коли до закритія залишились щитані понти, охраннык рішив пройтись по магазину. Він не дуже любив це діло, патаму шо за цілий день йому добряче набридали усі ці сте-лажі й полиці, вітрини і стойки, на которих лежало все, чого може забажати самий ізвращонний пожиратель. Охранныка звали Вася, і він дуже обіжався, коли йому казали: «Слишти, Вася!». Чото він щитав, шо ім'я Вася — обідне й непрілічне, і звучить воно як процес порчі воздуха. Інша річ, коли

до нього звертались: «Васілій Петрович». «Оце вже друге діло», — мисленно розквітав Вася і готувався заподіяти людині, яка до нього так обратилась, ответну любезність.

— Ну що там, Вася?! Всього нормально, закриваємося? — ето волала продавщиця возле каси, яка уже давно ждала того мгновенія, коли можна буде схватить своє любіме дзеркальце, размером зі свинячий п'ятак, а другою рукою виколупать із сумочки, потративши на упоїтільні пошуки кілька хвилин, свою не дуже любіму помаду, якою вона пользувалась тіки після роботи. Сама вона не могла об'яснить, чому маже губи імінно цією помадою, і лише тада, коли вертаєця з магазіна. Дома вона витирала її влажною і сухою салфетками (по очіріді) — й опять жи не задумувалась, нафіга нада було мазаця. Дорога була не очінь дальока: продавщиця жила у тому ж кварталі. І верталася всігда ноччю. І ліхтарі на її путі якшо й були, то нікада нормально не світили. У кращому разі — мутно обляпували землю потустороннім свеченієм, якого було недостатньо, дажи шоб роздивитись калюжу під ногами. Словом, непонятна історія з тими губами.

— Нет, так і підем, а магазін хай одкритий стоїть. Всього равно утром возвращаця — і все по новой. — Васілій Петрович рокотав ці глупі слова розмірено й серйозно, від чого в продавщиці случилось замішатільство.

— Ти шутиш? Вася, ти так шутиш, да?

— Ну да, шучу.

Охраннік був людиною скромною і незлобною, а потому процав людям і тупость, і невігластво, і острі приступи діареї на робочому місці. Впрочем, якби він работав у магазіні

прибиральником, то, може, й змінив би своє мненіє, — але тільки нащот останнього пункта.

Мальчік чув, шо до нього наближаюця тяжолі й опасні шаги, але не зважав на них. Він був поглочон поглоченієм чіпсів — так міг би подумати сторонній наблюдатіль, позбавлений чуття стилю й нездатний проникнути в тайні закамарки децкої душі. Бо насправді мальчік не просто сидів і тупо жрав чіпси да шоколадки — він мічтав. Поки шаги охранныка наближали його до розриву з міром чистих фантазій, він намагався виловить з них побільше судьбоносних знаків. Бо мальчік, хоть і був юний годами, проте вже знав, шо в житті кожної людини трапляюця знаки, ігнорація каторих призводить частіше за все до мощних побоїв анонімого характера. Ну, тоїсть, ти можеш не знать, чому і за шо на тебе посипались каратільні піндюліни, но должин понімать, шо за етім стоїть. А стоїть за етім якийто непойнятий воврімя знак судьби, до якого ти поставився, наче до козявки, що причепилася к пальцю, словно маленька анаконда.

Охраннік підійшов до передостаннього ряда стелажів, на якому був прецтавленный асортімент хлібо-булочних ізделій, озирнувся по боках і ловко стирив одну з маліньких булочок. Він, як ніхто інший, чудово знав, шо цей сектор магазіна не прострелюєця камерами відеоспостереження, патаму шо сам їх і настроїв відповідним чином. Шоб, значить, каждий вечір притирювать собі на пізній ужин булочку-дві. Ні, красти він не любив, просто щитав це маліньким удобством.

Вдруг він почув, як шото заворушилось поблизу. Щурів і мишей у магазіні не водилось, тож Васілій Петрович таки

успів перепугатися, перш ніж акуратно зазирнув за останній ряд полок і побачив отрішного мальчика, що сидів просто на підлозі посеред обгортки від сожраних товарів.

— Ну дак ми закриваємся чи не? — нервний голос продавщиці засвідчив, що губяки свої вона вже намазала і, віроятно, ізготовилась бряцать ключами.

— Да іди уже, еслі сильно спішиш, я сам закрию, — гукнув охраннік, уставившись на малолетнього сладкоежку, каторий типер тоже поняв, що його уєдіненіє нарушене. — Я й забув зовсім, що мені нада ще кумові перезвонить.

Васілій вчинив так не із вредності чи ше гірших намірів, а тіки потому, що любив псіхологічні експерименти.

«Значить так, — думав він собі, — ось зара мальчик-обжора должин іспугацця й кинутись навтьоки. Він же понімає, що оставацця тут опасно. Він должин почувствовать, що я питаюсь ізбавицця од єдиного свідка, а це очінь стрьомно. Еслі він не дибіл — точно кинєцця навтьоки».

— Ну, харашо, я пошла, пака!

Двері лязгнули, як гільотіна, і тепер уже настав чірьод Васілію Петровичу дивуватись і підозрювати шото неладне. Мальчик, вроді нічого не случилось, і далі жував да п'ялився кудись під стелю. Вроді біля нього не охраннік появилсь, а мелкій павучок сказочного проісхожденія.

Потупцвявши трохи в нірішитільності, Васілій крякнув (хотя цей звук у його виконанні всьо жи більше нагадував рохкання), підійшов до мальчика й усівся напроти нього, прямо на підлогу. Заботліво сузивши глазки, він спросив:

— Про шо ти думаїш?

Мальчик навіть не глянув на охоронника, він усе ще печально блукав поглядом дето під потолком.

«Він, наведено, буде мовчати, отморозка з себе корчити», — подумав Васілій, но мальчик наче прочитав цей сумнів і негайно його опрорьорг.

— Я думаю про шахмати. Но ви ж не про те хотіли спитати, правда? Насправді вам інтєресно, шо я тут делаю, як мене зовуть і так дальше.

— Ну да, а такжи мені цікаво, чи знають твої родітелі, де ти швендяєш по ночам у столь юному возрасті, й чому так случилось?

Мальчик перестав жувати і одарив охоронника незамутнєнним поглядом.

— Мене всігда про це питають. І скрізь.

Васілій відчув, шо дитині не так обідно за якісь негарзди в його жизні, а просто облом розказувати історію тіпа атмазки, катору він, очевидно, розучив не хуже, ніж стішок про новогонду йолочку.

— А шо ти думаєш про шахмати? — внізапно запитав охоронник. І не лише для того, шо обзадачить мальчика нестандартним і нехарактерним для охоронника вивихом поведінки (подобні інциденти всьо жи передбачають нескілько інші сценарії). Діло в тому, шо ця репліка неймовірно зацікавила Васілія Петровича. Він бо, як ніхто інший, прекрасно знав, шо інтєрес к шахматам може ввести людину і не в таке заціпеніння. То шо ж казати про рибьонка, якого случайний доторк до істини може преобразить, змінивши суцність і життєві орієнтири.

— Я уявляю собі, як харашо і весело було б іграти, якби всі шахматні фігурки вдруг ожили. Шоб коні — скакали, пешки — мотузили друг друга, як настоящі воїни, шо об за каралевою розвівалось бірюзове плаття с розовими рюшиками. І шо б вони могли не тіки ходити і бицця, но і бесєдувати, гуляти, розказувати шось про свою шахматну жизнь. Це ж так цікаво!

Охоронник якось вмить смягчився й одкусив зразу половиною краденої булочки. Ні, він помнив про камери стеження. І про те, шо нада буде потім іще задержанця на роботі й трохи помахлювати із пльонкою: він уже колись займався цією постидною діяльністю, хоти і дуже не любив згадувати про той случай із Валєтїною. Тоді так само по підлозі були разбросані пакєти з чїпсами і не тільки — така ото розплата за незграбну страсть, яка всьо равно закінчилась уборкою да суетою.

Васілій Петрович поїожився від цього спогаду, — і той одлетів восвоєсі, наче скурєна сїгарєта.

— Ти щитаїш, шо бірюзове плаття з розовими рюшиками — це красіво й достойно каралєвського обліка? — спитав охоронник.

— Ну, всьо ж од тканей залежить.

Каждя репліка цього чудакуватого мальчика дивувала Васілія. Якето странне чувство наростало в його ізмучєній від недопоніманія з боку окружающих душї. Будто сама ця встреча, ця розмова — не обичний внєштатний случай, який згодом стане вирваною странічкою, мелкою цяткою на простирадлах пам'яті. Й нада казати, шо вперше за багато років охоронник був по-настоящему взволнований.